

Lubikowo

Pierwsze zapiski historyczne o Lubikowie pochodzą z połowy XV wieku. Wieś posiadała katolicką i ewangelicką szkołę. Lubikowo należy do najstarszych w regionie. Miejscowość ta położona jest na południowym zachodzie gminy Przytoczna. Zamieszkuje ją 302 mieszkańców. W skład sołectwa wchodzi wieś Lubikówko i Dziubielewo. Na turystyczne walory wsi składają się: piękne okolice, jezioro i położenie z dala od ośrodków miejskich. Na południowy zachód od wsi rozpościera się Jezioro Lubikowskie, malowniczo położone wśród lasów, łąk i pól.

Jezioro Lubikowskie jest największym i najgłębszym jeziorem na terenie gminy o powierzchni 314,7 ha i 36 m głębokości. Biorąc pod uwagę wielkość jezior Pojezierza Lubuskiego plasuje się ono na 4 miejscu. Ma urozmaiconą linię brzegową oraz wiele zatok. W jego południowo-wschodniej części znajduje się malownicza wyspa zwana „Konwaliową”, leśno-krajobrazowy rezerwat przyrody o powierzchni 4.4 ha. Głównym przedmiotem ochrony jest naturalny starodrzew dębowy, związane z nim zbiorowisko roślinne oraz zabezpieczenie cennego krajobrazu z rozległymi trzcinowiskami stanowiącymi znakomite miejsce rozrodu ptaków wodnych. Na niewielkim obszarze wyspy znajduje się ponad 100 gatunków roślin naczyniowych. Ścisłą ochroną objęty jest bluszcz pospolity rosnący tu w rzadkiej formie płozącej, naziemnej. Na wzmiankę zasługuje konwalia majowa, od której nazwę wzięła wyspa. Gatunek ten jest szczególnie liczny w środkowej części wyspy i tu tworzy rozległe łąny. Największe z dębów występujących na wyspie w obwodzie przekraczają 400 cm, a ich wiek można szacować na wiele setek lat. Częstymi gośćmi na wyspie są dziki. Mało kto wie, że te duże ssaki są wprawnymi pływakami, a przepłynięcie między stałym lądem a brzegami wyspy nie stanowi dla nich problemu. Dziki przybywają na wyspę całymi watahami po żołądździe, czasami potrafią tu żerować nawet kilka dni. Częstym gościem na wyspie jest

bielik, który tu odpoczywa bądź przygotowuje się do łowów. Niezwykle rzadką atrakcją wyspy jest północny płytki litoral obfitujący w ogromne głazy narzutowe, których średnica przekracza 2 m. Wyspa objęta jest całkowitą ochroną. Z zachodniej strony wyspy widoczny jest wysoki, przeciwległy brzeg zwany „Górą Czarownic”, wcinający się w jezioro długim, wąskim półwyspem. Nieco dalej wznosi się „Góra Borsucza”. Wzgórza owiane są legendami.

Osobliwością jeziora jest jego przezroczysta woda o niewielkiej zlewni w okolicach sąsiednich gmin i Pszczewskiego Parku Krajobrazowego. Ta czystość wody umożliwia oglądanie dna nawet do głębokości 5-7 m, co stwarza idealne warunki do podwodnych wozjaży płetwonurków. Jezioro doskonale nadaje się do uprawiania żeglarstwa. Atrakcje te uzupełniają: sport wędkarski – szczególnie z kajaków lub łodzi oraz polowanie na ptactwo wodne. Jezioro z rybackiego punktu widzenia jest typem sielawowym, średnio żyznym, głębokim. Licznie są tu reprezentowane: okoń, szczupak, węgorz, miętus, leszcz i płoć – mniej lin i krasnopióra. Dobre warunki do wypoczynku i spacerów zapewniają pobliskie lasy obfitujące w poziomki, jagody, jeżyny, orzechy laskowe i grzyby. Wschodnie brzegi

jeziora zaroily się od domków turystycznych. Wyjątkowo twarde i piaszczyste dno oraz łagodnie nachylone stoki tej części jeziora stwarzają wymarzone miejsce do plażowania i odbywania kąpieli.

